

06-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – মনত ৰাখিবা আমাৰ পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু – তিনিওজনেই সংযুক্ত তেতিয়াও সুখতে
গদগদ হৈ থাকিবা, তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলি থাকা"

*প্ৰশ্ন:- ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰথম লক্ষণ কি? কোনটো কথাত ব্ৰাহ্মণসকল পাকৈত হ'ব লাগে?

*উত্তৰ:-ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰথম লক্ষণ হৈছে পঢ়া আৰু পঢ়োৱা। অন্যক জ্ঞানৰ ৰঙ লগোৱাত বহুত পাকৈত হ'ব লাগে।
কোনোবাই অপমান কৰিলেও, গালি দিলেও চেষ্টা কৰি চোৱা তেতিয়া তেওঁৰ ওপৰত প্ৰভাৱ নিশ্চয় পৰিব।
পাত্ৰ চাই দান দিব লাগে। অবিনাশী ধনো যাতে ব্যৰ্থ নাযায় তাৰ বাবে বহুত সাৱধান হোৱা উচিত। পইচাও
কাৰোবাক খুউব সাৱধানে দিব লাগে।

*গীত:- জ' প্ৰিয়া কে সাথ্ হে..... (যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে.....)

ওম্ শান্তি। ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থীয়ে এই গীতটি শুনিলে। তোমালোক সন্তানসকলেই ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী হোৱা। এনেকুৱা নহয়
যে সকলো স্কুলতে ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী থাকে। নহয়, তাত মনুষ্যই পঢ়ায়। সন্যাসীয়েও শাস্ত্ৰ শুনায়। জ্ঞানক বাস্তৱত বৰষুণ
বুলি নকয়। বৰষুণ পানীৰহে হয়। কিন্তু এই মহিমা গোৱা হয় কিয়নো পৰমপিতা পৰমাত্মাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও
কোৱা হৈছে। পিতাই কয় – মোক জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলিও কয়। জ্ঞানক বৰষুণ, পানী অথবা অমৃত বুলি
কোৱা নহয়। যেনেকৈ মান সৰোবৰৰ পুখুৰী আছে। অমৃতসৰতো এটা পুখুৰী আছে যাক তাৰ লোকসকলে অমৃত বুলি
ভাবে। এইয়া পিতাই বহি বুজায়। পঢ়াক অমৃত বা বৰষুণ বুলি কোৱা নহ'ব। ভাবে – অমৃত হয়, ইয়াৰ দ্বাৰা দুখ দূৰ
হৈ যাব। বাস্তৱত এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সকলো দুখ দূৰ হৈ যায় 21 জন্মৰ কাৰণে। যি প্ৰিয়তমৰ লগত আছে
তেওঁলোকৰ কাৰণে জ্ঞানৰ বৰষুণ হয়। ইয়াত এই পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু – তিনিওজনেই সংযুক্ত হৈ আছে। এই
এটা কথাও যদি সন্তানসকলে মনত ৰাখে তেতিয়াও সুখতে গদগদ হৈ যাব। কিন্তু মায়াই ক্ষণে ক্ষণে পাহৰাই দিয়ে।
ইয়াত তোমালোক সন্তানসকল শ্ৰীমত অনুসৰি চলা। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। ভগৱান হৈছে উচ্চৰো উচ্চ
পিতা। উচ্চৰো উচ্চ পিতাৰ পঢ়াৰ দ্বাৰা উচ্চৰো উচ্চ হ'ব পাৰা। এতিয়া যিসকল প্ৰিয়তমৰ সন্মুখত বহি আছে সেই
সকলো বিদ্যাৰ্থী হয়। ইয়াত বহিব, পঢ়ি উঠি আকৌ নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। দিনে-প্ৰতিদিনে বিদ্যাৰ্থীতো বহুত হৈ
যাব। যদি সকলোকে একেটা ঘৰতে একেলগে ৰখা হয় তেন্তে কিমান ডাঙৰ ঘৰ লাগিব! গোটেই আবুখনকে ঘৰ বনাই
দিলেও নাটিব। কিমান সেৱাকেন্দ্ৰ আছে? এতিয়াতো তথাপি অলপ আছে, ইয়াতকৈ হাজাৰ গুণ অধিক হৈ যাব। এক
হাজাৰ, দুই হাজাৰ, পাঁচ-সাত হাজাৰো সেৱাকেন্দ্ৰ হ'ব পাৰে। পিছত ঘৰে ঘৰে এই জ্ঞান গংগাবোৰে বৰষিব। ইমান
বেছি সন্তান হৈ যাব। য'তে ত'তে চোৱা সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি থাকে। কোনোবাই গীতা পাঠশালা নাম ৰাখে, কোনোবাই
ব্ৰহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয় নাম ৰাখে। বাস্তৱতে ব্ৰহ্মাকুমাৰী নাম ৰাখিবলৈ ভয় কৰিব নালাগে। কোনো কোনো
সন্তানে ভয় কৰে যদি বি.কে. নাম দেখি হুলস্থূল কৰি দিয়ে সেয়েহে গীতা পাঠশালা নাম ৰাখি দিয়ে। গীতা পাঠশালা
নামতো সাধাৰণ। ভাবে – কোনো বাধা-বিঘিনি যাতে নাহে সেয়েহে বি.কে. নামৰ সলনি অন্য ৰূপ দি দিয়ে। দৰাচলতে
কথা একেটাই। ভিতৰলৈ আহি চিত্ৰ আদি দেখি তৎক্ষণাত বুজি পাব যে এয়াটো বি.কে. হয় সেয়েহে নাম সলনি কৰাৰ
আৱশ্যকতা নাই। ইয়াৰ দ্বাৰাটো এইটো সিদ্ধ হয় যে বাস্তৱত এয়া ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হয়। এয়াটো

ভালেই নহয় জানো! তোমালোকে সকলোকে ক'ব পাৰা – বাস্তৱত তোমালোকো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকতো জানা। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই কোনো আত্মা ৰচনা নকৰে। তেওঁতো আত্মাসকলৰ অনাদি পিতা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও অনাদি হয়। আত্মাসকলৰ পিতা তেওঁৰ শৰীৰত আছে। আহি ব্ৰহ্মাক তুলি লয় – প্ৰজা ৰচিবৰ কাৰণে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ কুল ৰচনা কৰে। এয়াতো বুজাবলৈ আৰুহে সহজ হ'ব। কিন্তু ভয় কৰে। ক'ব বি.কে.ৰ ওচৰলৈ নাযাবা। গীতা পাঠশালালৈ লাগিলে যোৱা। ঘৰে ঘৰে জ্ঞান গংগা ইয়াৰ অৰ্থও মানুহে বুজি নাপায়।

ভক্তি মাৰ্গত নাৰদক লেখত লোৱা হয়। দোতৰা বজোৱা ভক্ত আছিল। এনেকুৱা নহয় যে নাৰদ এনেকুৱা ৰূপৰ হয় যেনেকৈ চিত্ৰত দেখুওৱা হয়। বাস্তৱত বান্দৰতো তোমালোক সকলোৱেই। চেহেৰা মনুষ্যৰ, চৰিত্ৰ বান্দৰৰ আছিল। এনেয়েটো সকলোৱেই নাৰদ। সকলো ভক্ত নহয় জানো। বুজিব পাৰে – যেতিয়ালৈকে আমি দৈৱী গুণ সম্পন্ন মনুষ্য হ'ব নোৱাৰিম লক্ষ্মীক বৰিব নোৱাৰিম। সকলো পুৰুষ অথবা নাৰী ভক্ত নৰদ হয়। কোৱা হয় – নিজৰ চেহেৰাতো চোৱা, তুমিতো বান্দৰ হোৱা কিয়নো তোমাৰ মাজত পাঁচ বিকাৰ আছে, সেয়েহে লক্ষ্মীক বৰিব নোৱাৰিবা। সকলো ইয়াৰে কথা। বাবাই বুজাইছে যে সকলো দুশাসন অথবা দুৰ্য্যোধন। দ্ৰুপদীৰ আচল হৰণ কৰে সেয়েহে মাতাসকলে মিনতি কৰে – আমাক নাঙঠ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। কন্যাসকলে কয় – লাজ ৰাখা গিৰিধাৰী। নামতো বহুত ৰাখি দিছে। মনুষ্যৰ বুদ্ধিযোগ কৃষ্ণৰ ফালে গুছি যায়। কিন্তু দেহধাৰী কৃষ্ণক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। কেৱল বিচাৰে সাক্ষাৎকাৰ হওঁক। অচ্ছা, সাক্ষাৎকাৰ যেনিবা হৈ গ'ল কিন্তু মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ জ্ঞানতো নাপাবা। যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ'বা আৰু জ্ঞান বুজিবা তেতিয়াহে দেৱতা হ'ব পাৰিবা। ব্ৰাহ্মণ হ'লে ভক্তি সমাপ্ত হৈ যায়। প্ৰথমে ইয়াৰ বাবে এক সপ্তাহ সময় দিলে আমি মনুষ্যক মন্দিৰৰ লায়ক বনাব পাৰো। কিন্তু সময়তো লাগে। এয়াতো সাঁচা – তোমালোক পিতাৰ লগত আছা। পিতাৰ ওচৰলৈ আহা, আকৌ যেতিয়া যোৱা তেতিয়া অন্তৰত কিমান দুখ হয়! কিন্তু সকলোৱেতো লগত থাকিব নোৱাৰে, এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। ক'ৰ ক'ৰ পৰা দৌৰি আহে। এয়া এই সময়ৰে ৰীতি। সাধু-সন্ত আদিৰ ওচৰলৈতো বহুত গৈ একত্ৰিত হয়। কোনেও কাকো বাধা নিদিয়। ইয়াত পৱিত্ৰ হোৱাৰ কথা আহি যায় সেয়েহে বাধা দিয়ে। সন্যাসীসকলৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল পুৰুষেহে ঘৰ-সংসাৰ এৰি গুছি যায়। ইয়াততো কুমাৰী-মাতা সকলো আছে। কন্যাসকলক মাঁ-পিতা, ডাক্তৰ আদিয়ে কয় – বিয়া নহ'লে বেমাৰী হৈ যাবা। তেওঁলোকক বুজাব লাগে হেৰ' সন্যাসী কিমান হয়। বহুত সৰু সৰু ব্ৰহ্মচাৰী তাত থাকে। সেই ব্ৰহ্মচাৰীসকলতো কেতিয়াও বেমাৰী নহয়। ইয়াত কিয় বেমাৰ হ'ব? বিয়া নকৰোৱাকৈতো বহুত থাকে। সন্যাসীসকলৰ ওপৰত কোনেও মোকৰ্দমা কৰিব নোৱাৰে। কেতিয়াও কোনো স্ত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ পৰা ঘৰৰ খৰচ নিবিচাৰে। তেওঁলোকতো পলাই যায়। স্ত্ৰীৰ খৰচ ক'ৰ পৰা আনিব সেয়েহে ওচৰ চুবুৰীয়াই চম্ভালি লয়। দুখীয়াসকল ক্ষেত্ৰত পলাই যোৱাৰ সংখ্যা বেছি। দুখী হয় সেয়েহে বৈৰাগ্য আছে। তোমালোক যদিও দুখী আছিল কিন্তু তেনেকুৱা বৈৰাগ্যৰ কথা নাছিল। তোমালোকক প্ৰথমে হাতত স্বৰ্গ দেখুওৱা হয়। পৱিত্ৰ নহ'লে বৈকুণ্ঠলৈ কেনেকৈ যাব পাৰিবা? বাহাদুৰ হ'ব লাগে সেয়েহে নাম শিৱশক্তি সেনা। শিৱবাবাৰ লগত যোগযুক্ত হ'লে শক্তি পোৱা যায়। জ্ঞানৰ ধাৰণা হোৱাৰ পিছত সমৰ্পিত হ'ব লাগে। জ্ঞানৰ ধাৰণা নকৰিলে, নিৰ্মোহী নহ'লে মায়াই হায়ৰাণ কৰিব। বিয়া কৰাবলৈ ইচ্ছা জাগিলে ব্ৰহ্মা কুমাৰীৰ নাম বদনাম হৈ যায়। প্ৰথমে নিৰ্মোহী হ'ব লাগিব। তোমালোক ইমান ভট্ঠিত থাকিলা তথাপিও ইমান নিৰ্মোহী হোৱা নাই, মনত পৰিয়ে থাকে। ইয়াৰ পৰা গ'ল, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলৰ মুখ দেখাৰ লগে লগে আকৰ্ষিত হৈ বহি গ'ল। মোহে আৱৰি ধৰিলে। এয়াও ড্ৰামাতেই আছে। এতিয়াও পিতাই কয় – প্ৰথমে প্ৰথমে নিৰ্মোহী হোৱা। এজন আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ হৈ যোৱা। যি নহওঁক, মইতো পিতাৰ সেৱাতেই থাকিম। কোৱাও হয় নহয় – “চৰে' ট' চখে বৈকুণ্ঠ ৰস গিৰে' ত’

চকনাচুৰ" (আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস, নহ'লে অধঃপতিত হ'লে একেবাৰে হাড়-মুৰ ভাগি যায়) এনেকুৱাও নহয় যে এৰি আহি গ'লা পিছত আকৌ মোহে কষ্ট দি থাকিব। এনেকৈ বহুত সন্ন্যাসী গৈ আকৌ ঘূৰি আহে। সন্ন্যাসী পুনৰ ঘূৰি আহিলে ওচৰ চুবুৰীয়াই অনাদৰ কৰে। ভাবে এওঁ কাম বিকাৰ (ৰিপু)ৰ কাৰণে উভতি আহিছে। ইয়াতো বুজা যায় - এওঁ পুৰা নিৰ্মোহী হোৱা নাছিল, বিকাৰে আৱৰি ধৰিলে। পিতাৰ ওচৰত খোৱা-লোৱাৰ কোনো অভাৱ নাই। আৰম্ভণিৰে পৰা কিমান চম্ভালি আহিছে। ধনী-দুখীয়া একে সমান। মম্মা-বাবাইও সকলোকে খুৱাবৰ কাৰণে বাচন ধুইছিল। ঝাৰু লগাইছিল। দেহ অভিমান নাইকিয়া কৰিবলৈকে এনে কৰা হয়। সন্ন্যাসীয়েও অনুগামীসকলক এনেকুৱা কৰোৱায়। কোনোবা ডাঙৰ মানুহ আহিলে তেওঁক খৰি আদি কাটিবলৈ দিয়ে - দেহ অভিমান দূৰ কৰিবৰ কাৰণে। ইয়াততো প্ৰচুৰ সম্পত্তি পোৱা যায়! এক চেকেণ্ডত 21 জন্মৰ বাদশ্বাহী! সন্ন্যাসীসকলৰতো একো প্ৰাপ্তি নহয়। বাকী পৰিত্ৰতাত থাকে সেইবাবে অপৰিত্ৰসকলে শিৰ নত কৰে। এয়াতো ৰাজযোগ, বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ।

বিকাৰত যাব নালাগে। মীৰাইও পৰিত্ৰ হৈ থাকিব বিচাৰিছিল। সেইয়াতো ভক্তিমাৰ্গত আছিল। কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল। তেওঁৰ অন্তৰৰ প্ৰেম কৃষ্ণৰ প্ৰতি আছিল, তেনেহ'লে বিকাৰত কেনেকৈ যাব? সেইয়াও এক জন্মৰ কাৰণে। পাছৰ জন্মতো ভক্তি মাৰ্গতেই গ'ল। এনেকৈও ক'ব পাৰি যে তেওঁ ভক্তি মাৰ্গত গ'ল কাৰণ অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যায়। তেওঁৰ অন্তৰৰ প্ৰেম কৃষ্ণৰ প্ৰতি আছিল সেয়েহে ভক্তই হৈছিল। কিন্তু ভক্তিমাৰ্গত একো প্ৰাপ্তি নহয়। জ্ঞান মাৰ্গতটো 21 জন্মৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত হয়। ভক্তিও প্ৰথমে শিৰ কৰে পিছলৈ দেৱতাসকলৰ। এতিয়াতো চোৱা - নিগনি, মেকুৰী আদি সকলোৰে ভক্তি কৰিবলৈ লাগি গৈছে। কৃষ্ণক এৰি হনুমান, গণেশ আদিক ভক্তি কৰিবলৈ লাগি যায়। সত্যযুগত-ত্ৰেতাতে কলা কম হৈ যায় আৰু ভক্তিমাৰ্গতো কলা কম হৈ যায়। এতিয়াতো একো কামৰেই নহয়। যেতিয়া এনেকুৱা অৱস্থা হয় তেতিয়া পিতাই আহি বুজায়। আধাকল্প উচ্চ স্থিতিত থাকে আকৌ আধা কল্পৰ পিছত পতন আৰম্ভ হয়। মানুহে ভাবে - যদি পতিত হ'বই লাগে তেনেহ'লে জ্ঞান লৈনো কি কৰিম? কিন্তু ঈশ্বৰীয় জ্ঞান অবিহনে মনুষ্য কোনো কামৰে নহয়। মই বা তুমি কি আছিলো, একোৱেই নাছিলো। জ্ঞান নিশ্চয় লাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে পঢ়া-শুনা নকৰে জানো। কন্যাসকলেও আজিকালি শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে পঢ়িবলগীয়া হয়। আগতে এনেকুৱা নিয়ম নাছিল। কন্যাই ঘৰ চম্ভালিছিল, ল'ৰাই চাকৰিৰ কাৰণে পঢ়িছিল। এতিয়া বেহদৰ পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই আছে। যদি সকলো ইয়াতে বহি যোৱা তেনেহ'লে মিত্ৰ সম্বন্ধীয় সকলক জ্ঞান কেনেকৈ দিবা? যাব লাগিব। পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে। কোনোৱেতো একেবাৰেই নপঢ়ে। গতিকে বুজিব লাগে- এওঁ আমাৰ ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নহয়। ৰং লগোৱাৰ চেষ্টা নিশ্চয় কৰিব লাগে। ইয়াত ভয় কৰাৰ কোনো কথা নাই। চেষ্টা কৰিলে কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ ৰং লাগি যাব। লাগিলে কোনোবাই অপমান কৰক, গালি দিয়ক, তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি চোৱা, কোনোবা নহয় কোনোবাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ নিশ্চয় পৰিব। বৃষ্টিকে বগাই থাকোতে নৰম ঠাই পালেই বিকি দিয়ে। বিচাৰ কৰি চাব লাগে। এই ক্ষেত্ৰতো তোমালোক সন্তানসকল বহুত পাকৈত হ'ব লাগে। অবিনাশী ধন ব্যৰ্থ কাকোকে দিব নালাগে। পাত্ৰ চাই দান কৰিব লাগে। যদি কাৰোবাক দান দিলা আৰু তেওঁ কিবা বিকৰ্ম কৰি দিয়ে তেতিয়া তাৰ পাপ দান দিওঁতাজনৰ ওপৰত আহি যাব। এই ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। পইচাতো বহুত সাৱধানে সুধিহে কাৰোবাক দিব লাগে। ইয়াত যিবোৰ সাজি থকা হৈছে সকলোবোৰ অতি সোনকালে ভাঙি-চিঙি যাব। এই ঘৰো সন্তানসকল থাকিবৰ কাৰণে সজা হৈছে। এইটোতো জানেই - সকলোবোৰ খহি যাব। ভূমিকম্প যেতিয়া আহিব মন্দিৰ আদি সকলো খহিব। আমাৰ ৰাজধানীত এইবোৰ একোৱেই নাথাকিব। আমেৰিকা, ৰাছিয়া আদি নাথাকিব। অকল ভাৰত খণ্ড থাকিব- এইয়া তোমালোকে জানা। বাকী দুনিয়াতো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। বাবাৰ এয়া কিমান ডাঙৰ স্কুল! ইয়াত শিক্ষকো ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসাৰে আছে। সকলোৱেতো একে সমান নহয়। ইয়াত তোমালোকে দেখিবা আটাইতকৈ ডাঙৰ শিক্ষকতো শিৱবাবা হয়। তাৰ

পিচত এই ব্ৰহ্ম পুত্ৰ নদী। কোৱাও হয় - তুমিহঁ মাতৃ পিতা.....গতিকে এওঁ মাতা হৈ নগ'ল জানো। আকৌ সৰস্বতীৰো নাম আছে। ব্ৰহ্মাৰ ৰাশিত ব্ৰহ্মপুত্ৰ নাম ঠিক আছে। দেখুওৱাও হয় - সাগৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ মেলা হয়, ইয়াত আকৌ আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মেলা হয়, ইয়াৰেই স্মৃতি ভক্তি মার্গত গোৱা হয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) অতি মৰমৰ পিতাৰ হোৱাৰ আগতে সম্পূৰ্ণ নিৰ্মোহী হ'ব লাগে। যেতিয়া অৱস্থা পৰিপক্ক হৈ যাব তেতিয়া সেৱাত লাগিব লাগে।
- (2) এই দুনিয়াৰ প্ৰতি অন্তৰেৰে বৈৰাগ্য ৰাখি পৱিত্ৰ হোৱাত বাহাদুৰ হ'ব লাগে। দান বহুত সাৱধানেৰে পাত্ৰ চাই কৰিব লাগে।

*বৰদান:- শুদ্ধ ভাৱনাৰ দ্বাৰা ফ্লু (flu) ৰোগৰ অন্ত কৰি বৰদানৰ দ্বাৰা পালিত হওঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা।

সকলো সন্তানৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ শ্ৰেষ্ঠ মত - সন্তানসকল সদায় শুদ্ধ ভাৱনাত থাকা। মই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ অৰ্থাৎ কৌটিৰ মাজত এজন আত্মা হওঁ, মই দেৱ আত্মা, মহান আত্মা, বিশেষ ভূমিকা পালন কৰা আত্মা হওঁ - এইটো ভাৱনাত থাকা তেতিয়া ব্যৰ্থ ভাৱনাৰ ফ্লু (flu) আহিব নোৱাৰে। য'ত এই শুদ্ধ ভাৱনা থাকে তাত অশুদ্ধ ভাৱনা থাকিব নোৱাৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা ফ্লু ৰোগৰ পৰা অৰ্থাৎ মেহনতৰ পৰা বাচি যাবা আৰু সদায় নিজকে এনেকুৱা অনুভৱ কৰিবা যে মই বৰদানেৰে পালিত হৈ আছো, সেৱাত সফলতা লাভ কৰি আছো।

*শ্লোগান:- সংগমযুগী মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱা - এইয়াই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্য।

!!ওম্ শান্তি!!

***